

A NEW YORK TIMES BESTSELLER SOROZAT KÖVETKEZŐ KÖTETE

MICHAEL VEY

2. AZ ELGEN FELEMELKEDÉSE

RICHARD PAUL EVANS

A NEW YORK TIMES ÉS A USA TODAY SIKERSZERZŐJE

RICHARD PAUL EVANS

M⚡CHAEŁ VEY

2. AZ ELGEN FELEMELKEDÉSE

Könyvmolyképző Kiadó, 2014

McKennának
Fényt és melegséget hoztál erre a világra

Ez a könyv teljes egészében a képzelet szüleménye. Bármilyen hivatkozás történelmi személyekre, eseményekre vagy helyszínekre kitalált alapokon nyugszik. Egyéb nevek, szereplők, helyek és események csak a szerző képzeletének szüleményei, és bármilyen egyezés valóságos eseményekkel, helyszínekkel és élő vagy halott személyekkel kizárólag a véletlen műve.

PROLÓGUS

BÖKKENŐ

– REMÉLEM, HOGY FONTOS DOLGOT akar mondani – morogta a férfi.

Alig múlt éjjel két óra a Tirrén-tengeren, és a férfit a hajón legmélyebb álmából riasztották fel a telefonhívásra.

– Akadt egy kis... *bökkenő* – vágott bele a mondan-dójába Hatch, gondosan megválogatva a szavait. Kényelmesen hátradőlt magánrepülőgépeének bőrülésében. – Az átköltözés a pasadenai támaszpontunkról nem sikerült olyan zökkenőmentesen, mint ahogyan terveztük.

- Miféle „bökkenőről” beszél?
- Lázadás tört ki.
- Lázadás? Ki mert fellázadni?
- Michael Vey. És a KP-k.
- Sikerült bárkinek is megszöknie?
- Mindnyájan kereket oldottak.

A hang a vonal túlsó végén bosszús szitkozódásban tört ki.

– Ez mégis hogyan fordulhatott elő?

– A Vey fiú ereje sokkal nagyobb, mint azt feltételeztük.

– Vey elmenekült?

Hatch habozott a válasszal.

– Nem csak Vey. Hetet elveszítettünk a Ragyogók közül is.

A férfi újabb dühödt átkozódáshullámot engedett útjára.

– Ez katasztrófa!

– Kedvezőtlen fordulat csupán – vetette ellen Hatch. – Némileg hátráltatja a céljaink elérését, de gyorsan úrrá leszünk a helyzeten. Pontosan tudjuk, merre járnak, és jelen pillanatban is dolgozunk a KP-k összegyűjtésén. Három kivétellel máris sikerült újra kézre kerítenünk az összes szökevényt.

– Na és ha kinyitják a szájukat?

– Egyetlen szavukat sem hinné el senki. Mindazok után, amiken az őrizetünkben keresztülmentek, a többségük nem több összevissza fecsegő idiótánál.

– Nem vállalhatjuk a kockázatot. Találják meg mindet! Hol vannak most az elektromos gyerekek?

– Minden lépésüket követjük. Még mindig együtt vannak, éppen Idaho felé tartanak. Készenlétben áll egy csapatunk, hogy azonnal foglyul ejtsék őket.

– Miért higgyem el, hogy ezúttal sikerrel fog járni?

– *Ezúttal* pontosan tudjuk, mivel állunk szemközt. És akad pár meglepetés a tarsolyunkban, amelyre egyáltalán nem számítanak.

– Jelentenem kell a történeteket az igazgatótanácsnak
– közölte a hang.

– Várja meg a reggelt! – kérte Hatch. – Addigra egészen más képest festhet. Különbözik is, minden más a menetrend szerint halad előre.

– És elvárom, hogy ez így is maradjon! – A férfihang rövid ideig tétovázott, majd így folytatta: – Úgy vélem, itt az ideje, hogy szabadon engedje Vey anyját.

– Az óriási hiba lenne. Az a nő az egyetlen biztosítékunk, hogy Vey nem fog ismét köddé válni, hiszen talán éppen ez a fiú jelenti a választ a gondjainkra a masinával. Vey és a többi Ragyogó egyébként is huszonnégy órán belül visszakerül az őrizetünkbe.

– Őszintén remélem, hogy igaza lesz – válaszolta a férfi.

– A szavamat adom rá – bizonygatta Hatch. – Vey újra a markunkban lesz, mielőtt a nap lenyugszik az égen.

ELSŐ RÉSZ

1.

A TÖRTÉNETEM

ÖTÖDIKBEN AZ IRODALOMTANÁROM, Mrs. Berg éppen az önéletrajzokról okított minket, és feladta leckének, hogy mindnyájan írjuk meg saját életünk történetét, még hozzá egyetlen, vonalas papírlapra. Nem is tudom, mi szánalmasabb:

a) hogy Mrs. Berg úgy gondolta, hogy az egész életünk ráfér egyetlen lapra, vagy

b) hogy mindössze az oldal felét voltam képes kitölteni.

Nézzünk szembe a tényekkel! Ötödik osztályban az emberfia még mindig csupán várja, hogy végre elkezdődjön az élet. Persze, akadtak a társaim között olyanok is, akik belevágtak pár igazán vagány dologba, például egyikük ejtőernyőzött; egy másik körutazást tett Japánban; egy lánynak az apja pedig vízvezeték-szerelő volt, és szerepelhetett az egyik tévéreklámjában, lelkesen lóbálva egy jókora pumpát, így igazi híresség vált belőle

– ennél több vagánysággal azonban már egyikünk sem dicsekedhetett. Csak arra emlékszem, hogy az önéletrajzom írtó siralmasra sikeredett. Körülbelül így hangzott:

A nevem Michael Vey, és egy olyan kisvárosban lakom, amelynek létezéséről többnyire fogalmuk sincs az embereknek, nevezetesen Meridianben, Idaho államban. Édesapám nyolcéves koromban meghalt, és édesanyámmal azóta rengeteget költözködtünk. Szeretem a videojátékokat. Mindennek tetejében Tourette-szindrómában szenvedek. Nem szellemeskedni próbálok, tényleg ez a helyzet.

Bizonyára te is tudod, hogy a Tourette-szindrómában szenvedő egyének rengeteget szoktak káromkodni, ami akár fel is dobhatta volna a fogalmazásomat, vagy éppen tiltólistára kerülhetett volna, de sohasem éreztem különösebb késztetést a gyalázkodásra. Az én esetemben a Tourette kimerül annyiban, hogy szinte szünet nélkül rángatózik az arcom: pislogok, nyelek, fintorgok és ilyesmi. Körülbelül ennyi. Ha már élettörténetekről esik szó, az enyémmel kapcsolatban bizony egyetlen filmstúdió sem kopogtatott az ajtón a jogokért.

Pedig lehet, hogy megtennék, ha ismernék a titkomat – a titkot, amit életem nagyobbik részében szigorúan őriztem, és amiért állandóan költözködnünk kellett anyával, egyik helyről a másikra.

Elektromosság járja át a testemet. Természetesen a tiédet is, így működik ugyanis az agyad és az izmaid is. Ám az a helyzet, hogy bennem valószínűleg ezerszer több elektromosság lakozik, mint benned. Ráadásul a

jelek szerint egyre erősödik. Előfordult már veled valaha is, hogy a lábadat a szőnyeghez dörzsölve megráztál valakit árammal? Szorozd meg ezt az élményt ezerrel, és akkor lesz némi fogalmad arról, milyen érzés az én cipőmben járni. Vagy milyen lehet, amikor én rázlak meg téged. Szerencsére már megtanultam uralkodni a saját elektromosságomon.

Most tizenöt éves vagyok, és rengeteg dolog történt velem az ötödik osztály óta. Talán már örülnék is, ha valaki megkérne, hogy írjam meg az életem történetét, mert szerintem szédületes film készülhetne belőle. És persze jóval hosszabb lenne egy oldalnál. Valahogy így szólna:

A nevem Michael Vey. Több elektromosság kering a testemben, mint egy elektromos angolnában. Mindig is azt hittem, hogy nincs senki hozzám hasonló az egész világon, ám kiderült, hogy tévedtem. Nemrégien tudtam csak meg, hogy eredetileg tizenheten voltunk. És azok az emberek, akik felelősek a testünkben pattogó elektromosságért, az Elgen tudósai, most is elszántan vadásznak ránk. Azt is mondhatnánk, hogy egy tragikus véletlen torzszülöttei vagyunk. Az Elgen Rt. ugyanis létrehozott egy különleges gépezetet, amely az MEI (a mágneses elektron indukció rövidítése) nevet kapta, és amelynek célja az emberi test betegségeinek és rendellenességeinek a feltérképezése volt. Ám ehelyett újabb rendellenességeket teremtett a világra – minket.

Barátnőm, aki korábban teljesen elérhetetlennek tűnt számomra, a gyönyörű barna szemű Taylor Ridley is különleges elektromos erővel

rendelkezik. Én képes vagyok áramütést okozni másoknak (amit „pulzálásnak” nevezek), Taylor azonban az emberek agyát tudja sokkolni, elfeledtetve velük, mivel foglalkoztak az adott pillanatban (amit ő „újraindításnak” nevez). Emellett mások gondolataiban is képes olvasni, de csak amikor éppen hozzáér az illetőhöz.

Egy hónapja az Elgen, egy dr. Hatch nevezetű, meglehetősen hajmeresztő fickó vezetésével, nyomunkra akadt. Elrabolták Taylort, és engem is megpróbáltak kézre keríteni, végül azonban az anyámat cipelték magukkal. Néhány nappal később elindultam Kaliforniába, legjobb barátommal, Ostinnal (mindketten ugyanabban a házban lakunk, és egyike azon keveseknek, akik tudnak a szokatlan képességeimről), sőt csatlakozott hozzánk pár másik srác is az iskolánkból, Jack és Wade; együtt vágtunk neki az útnak, hogy kiszabadítsuk Taylort és az anyámat.

Sajnos nem alakultak túl jól a dolgok. Először is, Taylort ott találtuk ugyan, de az anyámat nem. Azután nyakon csíptek minket. Jack és Wade a KP-k közé került; a rövidítés az emberi kísérleti patkányokra utal, így hívja az Elgen azokat a rabokat, akiken a kísérleteiket végzik. Ostint és engem szintén rács mögé zártak, bár jómagam a 25-ös cella foglya lettem, ahová a makacskodó lázadókat szokták vetni, hogy megtörjék az akarataikat.

Sikerült megszöknöm, és kiszabadítottam a barátaimat. Négy másik elektromos gyereket is ki tudtam menteni: Zeuszt, Iant, McKennát és Abigailt. Ők is ritka képességekkel vannak

megáldva. Zeusz villámokat tud szórni, ezért is kapta nevét a görög istenségről. (Nem képes viszont anélkül a vízhez érni, hogy meg ne rázná saját magát, így hát nem is fürdik túl gyakran – ami azt illeti, soha – ezért jellegzetes bűz lengi körül.)

Ian vak, de mindnyájunknál tisztábban lát. Ugyanúgy képes tájékozódni, mint az elektromos angolnák és a cápák, vagyis elektrolokációval – ami azt jelenti, hogy olyan dolgokat is észrevesz, akár a falakon keresztül is, amelyek több kilométeres távolságban vannak.

McKenna fényt és melegséget képes teremteni testének bármely részéből.

Abigail az idegvégződések elektromos stimulációjával el tudja csitítani más emberek fájdalmát.

Végül Grace is csatlakozott hozzánk. Ő egyike volt azoknak az elektromos gyerekeknek, akik hűségesek voltak Hatch-hez (aki Ragyogóknak hív minket). Nem sokat tudok róla, azt leszámítva, hogy képes információkat letölteni a számítógépekről, és minden elérhető adatot elmentett az Elgen központi számítógépéről, mielőtt elmenekültünk az épületből. Reméljük, hogy olyan értesülések birtokába jutott, amelyekből kiderül, hol tartja fogva az Elgen az édesanyámat.

Most már tízen vagyunk (nem elektromos barátainkkal, Ostinnal, Jackkel, Wade-del együtt). Az Elektroklán, ezt a nevet adtuk magunknak.

Még egy apróságot beletennék az önéletrajzomba; egy olyan mozzanatot, amely megijeszt, de valószínűleg

érdekesebbé tehetné a sztorimat. Nem tudom biztosan, de talán haldoklom. Hatch elmondta, hogy az elektromos gyerekek közül négyen már meghaltak valamiféle rákos betegségben, amelyet a testükben lakozó elektromos áram okozott – és bennem több elektromosság kering, mint bármelyikükben. Sejtelmem sincs, vajon Hatch ezúttal igazat mondott-e, mert úgy szokott hazudni, mint a vízfolyás. Gondolom, idővel úgyis kiderül. De addig is éppen hazafelé tartunk Idahóba, hogy kiderítsük, merre keressük az anyámat, és megtervezzük a következő lépésünket.

Amint már említettem, szerintem remek filmet lehetne forgatni életem eddigi történetéből. Előfordulhat, hogy egyszer meg is teszik. Ám egyelőre biztosan nem, mert a sztorim még egyáltalán nem ért véget. És van egy olyan baljós előérzetem, hogy hamarosan még örültebb kalandokkal kell szembenéznem.

2.

ÚTON HAZAFELÉ

– KÉT LÁBON JÁRÓ HULLA VAGYOK – közölte Ostin. Két tenyerét a fejéhez dörzsölte, még hozzá olyan erővel, hogy már azt hittem, kopasz foltok maradnak a helyén. – Az apám letépi a karomat, aztán azzal veri ki belőlem a lelket.

Taylorra pillantottam, aki a szemét forgatta. Ostin hosszú órákon keresztül folyamatosan arról áradozott, mennyire örül, hogy végre hazamehet, és csak akkor jutott eszébe, hogy a szülei esetleg neheztelni fognak, amiért szó nélkül lelépett otthonról, amikor lefordultunk az autópályáról Meridian felé.

– Nyugi! – vigasztaltam. – Annyira fognak örülni, hogy újra láthatnak, eszükbe sem fog jutni, hogy haragudjanak. Különben is, még csak szobafogságot sem kaptál soha.

– Otthonról sem szöktem meg korábban soha.

– Majd én elkísérlek – ajánlotta fel Zeusz az anyós-
ülésről. – Én leszek a szárnysegéded. Ha csúnyán elfa-
jul a helyzet, egyszerűen leszedem őket.

Ostin szeme elkerekedett a rémülettől.

– Nem ütheted ki csak úgy a szüleimet!

Zeusz, két kezét egymás felé fordítva, elektromos íve-
ket pattogatott a tenyere között.

– Dehogynem. Sima ügy.

– Úgy értem, *nincs rendjén*, hogy leterítsd őket a vil-
lámaiddal.

Zeusz zavartan pislogott.

– Miért nem?

– Mert a *szüleim* – háborgott Ostin.

Zeusz továbbra is értetlen arcot vágott.

– Akkor Taylor egyszerűen kisüti az agyukat, hogy
még azt is elfelejtsék, ki vagy.

– Semmi ilyesmit nem fogok tenni – jelentette ki Tay-
lor.

– Nem akarom, hogy a szüleim elfelejtsenek – ellenke-
zett Ostin.

Zeusz a fejét csóválta.

– Döntsd el végre, mit akarsz! Bajba akarsz kerülni,
vagy sem?

– Nem akarok bajba kerülni, és azt sem akarom, hogy
bántódásuk essen.

– Néha nem lehet, hogy a kecske is jóllakjon, és a ká-
poszta is megmaradjon – bölcselkedett Zeusz.

– Gyakorlatilag – szólt közbe Taylor – sohasem lehet-
séges, hogy a kecske is jóllakjon, és a káposzta is meg-
maradjon.

– Olyan éhes vagyok, hogy most még egy kis káposz-
tának is örülnék – sóhajtott Ostin, majd fejét az előtte
lévő szék hátának támasztotta.

Pár perccel később elhaladtunk a 7-Eleven áruház mellett, ahonnan eredetileg útra keltünk, azután befordultunk a házunk parkolójába. Jack üresbe tette a Camarót, és leállította a motort is.

– Megérkeztünk – mondta, habár egészen nyilvánvaló volt.

– Hol van Wade? – kérdeztem.

– Gőzöm sincs – felelte Jack. – Úgy félórája láttam utoljára.

Ez nem hangzott túlságosan biztatóan.

– Velünk kellett volna maradnia!

Jack autójával indultunk el Pasadenából, és elcsen-tük az egyik furgont is az Elgen Akadémia garázsából. Utóbbit Wade vezette, vele jött Ian, Abigail, Grace és McKenna is. A Camaróban Jacken és rajtam kívül Taylor, Zeus, valamint Ostin utazott.

Zeus elöl ült, Jack mellett, és segített neki a vezetésben, mialatt mi hárman a hátsó ülésen zsúfolódtunk össze, ami egyébként – mivel Taylor mellé kerültem – nem is tette olyan tűrhetetlenné az utazást. Barstow környékén elnyomott mellette az álom, és kissé neki-dőltem. Amikor felébredtem, halkán a fülembe súgta:

– Ez irtó fura álom volt.

– Furát álmodtál? – kérdeztem.

– Nem én – rázta meg a fejét. – Hanem te.

Különös érzés olyasvalaki mellett ülni, aki képes olvasni az ember gondolataiban. Legalább sohasem gyöt-rik kétségek azzal kapcsolatban, miként érzek iránta.

Azt terveztük, hogy Idahóba visszatérve kis ideig meg-húzzuk magunkat a lakásomban, amíg ki nem találjuk, hogyan szabadíthatnánk ki az anyámat Hatch és az Elgen karmaiból. Ám először is azt kellett kiderítenünk,

hol tartják fogva. Hiszen az Elgen világméretű szervezet volt, ami egyúttal azt is jelentette, hogy az anyám bárhol lehet a földkerekségen. *Bárhol.*

Már említettem, hogy mielőtt Pasadenát elhagytuk, Grace letöltötte az Elgen központi gépén található ős-szes adatot. Azt reméltük, hogy a temérdek információ között akad valami az anyám hollétéről is. Most már csak egy számítógépre volt szükségünk, amely elegendő memóriával rendelkezik, hogy rátölthessük a Grace által elmentett adatokat.

Szerencsére az Elgen nem sejtette, merre járunk. Legalábbis úgy gondoltam, hogy nem sejtí. Ám ebben sem lehettem biztos. Az egyetlen, amit teljes bizonyossággal tudtam, az volt, hogy meg fogom menteni az anyámat – vagy belehalok a próbálkozásba.

3.

A CSAPDA

– KÉT LÁBON JÁRÓ HULLA VAGYOK – ismételte meg Ostin korábbi kijelentését.

– Felfogtuk, Ostin – mondta Taylor. – Nem kell többször elismételned.

– Ha a szülei nem csapják agyon, talán én teszem meg – morogta Zeus.

Ostinra pillantottam.

– Veled megyek. Ha én is ott vagyok, nem fognak megölni. Különben is, tátva marad a szájuk a csodálkozástól, milyen fitt lettél. – Nem is olyan meglepő módon Ostin több kilót fogyott az Elgen börtönében.

– Tényleg – bizonygatta Taylor. – Jól nézel ki.

Ostin gondterhelt arckifejezése egykettőre elillant.

– Igazán? Komolyan gondolod?

– Az Elgen diétája – nevetett Jack. – Garantáltan megszabadít a hájtól.

– Úgy van! – helyeselt Zeus. – Akár vissza is mehetnél, hogy ledobd a maradékot is.

Ostin homloka újfent ráncokba szaladt.

Jack és Zeus kinyitották az ajtót, azután kiszálltak a kocsiból, mi pedig követtük őket.

A parkolóban Taylor mellém lépett.

– Szerinted hová tűnt Wade?

Tekintetem az utat fürkészte.

– Fogalmam sincs. De aggaszt a dolog.

Jack a fejét csóválta.

– A földbe fogom döngölni, amikor végre ideér. Pontosan tudta, hogy nem szabad lemaradnia.

– Talán történt valami – vetette fel Taylor.

– Aha. Lehetséges, hogy az Elgen lecsapott rájuk – bólogatott Ostin. – Vagy a furgont önmegsemmisítő szerkezettel látták el.

Taylor elhúzta a száját.

– Vagy egyszerűen defektet kaptak. Egyébként is, Ian velük van.

Iannel az oldalukon jóval kevesebb esélyük volt, hogy vakon belerohannak egy csapdába, mint nekünk. Nem egyszer kihúzott már minket a csávából, hogy Ian látása a szilárd tárgyakon is képes áthatolni.

– Bizonyára akad valamiféle elfogadható magyarázat – válaszoltam, és nagyon igyekeztem, hogy nyugalmat erőltessek a hangomra. *Nem kell mindjárt aggódalmaskodni!* – intettem magam. – *Később is ráérsz.* Éreztem, hogy idegesen megrándul az arcom. Próbálhattam én nyugalmat színlelni, amikor a feszültség sajnos mindig beizzítja a Tourette-szindrómás idegrángásom.

Kis híján negyedóra is eltelt, mire Wade végre befordult a fehér Elgen-furgonnal a parkolóba. Jack Camarója mellé állította az autót, és lehúzta az ablakot.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

- Hé! – rikkantotta. – Megjöttünk!
- Jack odamasírozott hozzá, és jó erősen fejen csapta.
- Aú! – kiáltott fel Wade. – Ezt meg miért csináltad?
- Hová tűntél? – szegezte neki Jack a kérdést. – Nem lett volna szabad elszakadnod tőlünk.
- A lányok erősködtek, hogy álljunk meg fánkot venni!
- Te is akartál egyet – szólalt meg az egyik lány a hátsó ülésről.
- Remélem, nekünk is vettetek! – jegyezte meg Ostin reménykedve.
- Bocs, öreg – felelte Wade. – Mindet megettük.
- *Túl* finomak voltak – magyarázta Abigail.
- Kösz, hogy gondoltatok ránk – gúnyolódott Ostin. Mindenki kikászálódott a furgonból.
- Szóval, ez Idaho – mondta Abigail, kinyújtóztatva elgémberedett tagjait. – Nem itt készítik a krumplit?
- *Termesztik* – javította ki Ostin. – Krumplit nem lehet *készíteni*.
- Sült krumplit igenis lehet – vágott vissza a lány. Ostin erre a fejét rázta.
- Akkor Ian váratlanul megszólalt:
- Figyelnek minket.
- Villámgyorsan körülnéztem, de nem láttam senki gyanúsát.
- Ki figyel minket?
- Lapul egy fickó az egyik lakásban, az utca túloldalán álló épületben. A távcsövét egyenesen ránk irányítja. Azt hiszem, még nem vett észre minket. Az asztalnál ülve éppen egy szendvicset eszik, de nemsokára befejezi.
- Most mihez kezdünk? – fordult hozzám Jack.
- Egyedül van? – kérdeztem Iant.
- Igen.